

605

Besluit van 14 november 1992 tot wijziging van het Besluit verfijningen algemene uitkering 1984 (wijziging verfijning groeikernen in verband met verruiming toepassingsbereik)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van de Staatssecretaris van Financiën, gedaan mede namens de Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken, van 26 februari 1992, nr. fip 92/189;

Gelet op artikel 11, eerste lid, van de Financiële-Verhoudingswet 1984 (Stb. 1983, 650);

Gezien de adviezen van de Raad voor de gemeentefinanciën van 2 oktober 1991, kenmerk 108032 Rgf 223/37, en van 21 november 1991, kenmerk 110316 Rgf 223/41;

De Raad van State gehoord (advies van 17 juni 1992, nr. W04.92.0092);

Gezien het nader rapport van de Staatssecretaris van Financiën, uitgebracht mede namens de Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken, van 2 november 1992, nr. fip 92/706.

Hebben goedgevonden en verstaan:

ARTIKEL I

Het Besluit verfijningen algemene uitkering 1984 (Stb. 1984, 179)¹ wordt als volgt gewijzigd:

A

Het opschrift van paragraaf 2.1 wordt gewijzigd in: Verfijning omvangrijke opgave woningbouw.

B

In artikel 2.1.1, eerste lid, wordt «groeikern» gewijzigd in: gemeente met een omvangrijke opgave ten aanzien van woningbouw.

C

In artikel 2.1.1, tweede lid, wordt in de omschrijving van de letters p

en r «ten behoeve van de groeikern» gewijzigd in: op het grondgebied van de aangewezen gemeente.

D

Het derde lid van artikel 2.1.1 vervalt.

E

Artikel 2.1.2 vervalt.

F

Artikel 2.1.3 wordt vernummerd tot artikel 2.1.2 en komt als volgt te luiden:

1. De aanwijzing tot gemeente met een omvangrijke opgave ten aanzien van woningbouw, bedoeld in artikel 2.1.1, heeft als datum van ingang 1 januari van enig jaar en omvat een geheel aantal jaren. De aanwijzing kan worden verlengd.
2. Onze Ministers en Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer zenden de ontwerp-beschikking tot aanwijzing, verlenging dan wel intrekking gelijktijdig aan de gemeente, gedeputeerde staten en de Raad.
3. Gedeputeerde staten adviseren Onze Ministers en Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer binnen acht weken na ontvangst van de ontwerp-beschikking. Zij zenden een afschrift van hun advies aan de Raad.
4. De gemeente maakt, indien zij dat gewenst acht, binnen acht weken na ontvangst van de ontwerp-beschikking, haar zienswijze schriftelijk kenbaar en zendt daarvan afschrift aan gedeputeerde staten en de Raad.
5. De Raad brengt binnen acht weken na ontvangst van de in het derde en vierde lid genoemde afschriften, maar in ieder geval binnen vier maanden na ontvangst van de ontwerp-beschikking, advies uit.
6. Onze Ministers en Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer beslissen binnen acht weken na ontvangst van het advies van de Raad, maar in ieder geval binnen zes maanden na de datum waarop de ontwerp-beschikking is verzonden.
7. Van de beschikking wordt mededeling gedaan door toezending van een afschrift aan gedeputeerde staten en de Raad en tevens door plaatsing in de Staatscourant.
8. Onze Ministers en Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer wijzen slechts aan als de gemeente aan de volgende voorwaarden voldoet:
 - a. de woningbouwopgave bedraagt tenminste 6000 woningen in 10 jaar;
 - b. de gemiddelde jaarlijkse woningbouwopgave bedraagt, uitgedrukt in procenten van de woningvoorraad op 1 januari van het laatste aan de aanwijzingsperiode voor de verfijning voorafgaande jaar:

omvang gemeente	vereiste opgave
0 - 20 000 woningen	3%
20 000 - 30 000 woningen	4%
30 000 of meer woningen	5%

c. de gemeente heeft zich bereid verklaard tot bestuurlijke samenwerking binnen het stadsgewest. Deze bereidverklaring blijkt uit een mede door de centrumgemeente ondertekende overeenkomst over de ontwikkeling en de uitvoering van de bouwlocatie.

9. Bij een verlenging van de aanwijzing zijn de in het achtste lid genoemde voorwaarden, met uitzondering van de voorwaarde onder de letter a, van overeenkomstige toepassing.

10. Onze Ministers en Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer kunnen ontheffing verlenen van de in het achtste lid onder de letter c genoemde voorwaarde.

11. In de gevallen waarin uit stedenbouwkundig oogpunt sprake is van één bouwlocatie die gelegen is op het grondgebied van meer dan één gemeente wordt per gemeente bezien of zij voor aanwijzing in aanmerking komt. Daarbij geldt de in het achtste lid onder de letter a opgenomen voorwaarde uitsluitend voor de bouwlocatie als geheel. De onder de letters b en c opgenomen voorwaarden blijven in dat geval onverkort van kracht op de afzonderlijke gemeenten.

G

Artikel 2.1.4 wordt vernummerd tot 2.1.3. De woorden «De artikelen 2.1.1 en 2.1.2 worden» worden gewijzigd in: Artikel 2.1.1 wordt.

H

Artikel 2.1.5 wordt vernummerd tot 2.1.4. De woorden «de artikelen 2.1.1 en 2.1.2» worden gewijzigd in: artikel 2.1.1.

ARTIKEL II

1. Dit besluit is van toepassing op aanwijzingen tot gemeente met een omvangrijke opgave ten aanzien van woningbouw die na 31 december 1992 tot stand komen.

2. Op aanwijzingen tot groeikern of verlengingen daarvan die vóór 1 januari 1993 tot stand zijn gekomen, blijft paragraaf 2.1 van het Besluit verfijningen algemene uitkering 1984 zoals die luidde vóór deze wijziging van toepassing.

3. Met ingang van de dag waarop de aanwijzing tot groeikern afloopt, geldt die aanwijzing als aanwijzing tot gemeente met een omvangrijke opgave ten aanzien van woningbouw in geval de gemeente aansluitend op de periode van aanwijzing tot groeikern voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld bij verlenging van een aanwijzing tot gemeente met een omvangrijke opgave ten aanzien van woningbouw. De bepalingen ten aanzien van een verlenging zoals die zijn opgenomen in dit besluit zijn van overeenkomstige toepassing.

ARTIKEL III

Dit besluit treedt in werking op de tweëndertigste dag na de datum van uitgifte van het Staatsblad waarin het wordt geplaatst.

¹ Laatstelijk gewijzigd bij koninklijk besluit van 6 november 1991, Stb. 576

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Financiën
Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 8 december 1992, nr. 238

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State, aan de Algemene Rekenkamer en aan de Raad voor de gemeentefinanciën.

Sint Maarten, 14 november 1992

Beatrix

De Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken,
D. I. J. W. de Graaff-Nauta

De Staatssecretaris van Financiën,
M. J. J. van Amelsvoort

Uitgegeven de *zesentwintigste* november 1992

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

1. De aanleiding tot de wijziging

Het huidige groeikernenbeleid loopt in de eerste helft van de jaren negentig grotendeels ten einde: de meeste van de overeengekomen taakstellingen van de groeikernen zijn dan gerealiseerd. Slechts enkele taakstellingen lopen door tot halverwege of tot het eind van de jaren negentig.

In de Vierde nota over de ruimtelijke ordening Extra (Kamerstukken II 1990/91, 21 879, nr. 6) (hierna: VINEX) ligt de nadruk in het verstedelijkingsbeleid op het bouwen in en aan de centrale steden van de stadsgewesten.

In VINEX is aangegeven dat in de periode 1995–2005 de uitbreiding van de woningvoorraad in de Randstad circa 290 000 zal bedragen. De nadruk ligt daarbij op de vier grote stadsgewesten in de Randstad (circa 205 000). De gemeenten waarin deze uitbreiding van de woningvoorraad zal worden gerealiseerd worden hierna aangeduid als «bouwgemeenten». Met betrekking tot de rol van de verfijning groeikernen in het verstedelijkingsbeleid voor de periode 1995–2005 is in deel 3 van VINEX – de regeringsbeslissing – het volgende aangegeven:

- «De geldende verfijningsregeling voor groeikernen en de locatiegebonden subsidies zullen worden aangepast» (blz. 84);
- «Voor aangewezen gemeenten met een absoluut en relatief omvangrijke bouwtaak voor opvang uit andere gemeenten zal de verfijning groeikernen worden aangepast aan de stadsgewestelijke benadering die in de Vierde nota Extra is gekozen» (blz. 84);
- «De verfijningsregeling groeikernen wordt gewijzigd in een regeling die toepasbaar is voor gemeenten waarin grote bouwlocaties moeten worden ontwikkeld» (blz. 140).

2. Vergelijkbaarheid groeikernen en bouwgemeenten

Door middel van dit besluit wordt de verfijning groeikernen zodanig gewijzigd dat de verfijning (op dezelfde wijze als thans ten aanzien van de groeikernen) ook van toepassing wordt op de bouwgemeenten. Het aanwijzingsbeleid zal op overeenkomstige wijze worden aangepast. De ratio achter dit voornemen is gelegen in de – qua uitgangspositie en qua bouwopgave – vergelijkbare problematiek van groeikernen en de bouwgemeenten uit de VINEX, voorzover die behoren tot de groep randgemeenten van de centrale steden. Het betreft in beide gevallen relatief kleine gemeenten, waarvoor de bouwopgave niet alleen in absolute zin, maar ook in relatie tot de bestaande woningvoorraad aanzienlijk is. Deze relatief omvangrijke bouwopgave brengt in beide gevallen tijdelijke overcapaciteit aan personeel en voorzieningen met zich mee.

Hierbij dient te worden aangetekend dat – in tegenstelling tot groeikernen – bij bouwgemeenten sprake is van een gezamenlijke ontwikkeling en uitvoering van bouwlocaties: de stadsgewestelijke benadering.

Om tot een optimale afstemming op onder meer de terreinen van wonen, werken, voorzieningen en infrastructuur te kunnen komen, is stadsgewestelijke samenwerking bij de uitvoering en ontwikkeling van de bouwlocaties noodzakelijk. De noodzaak tot samenwerking vloeit voort uit het toenemende besef dat de stedelijke gebieden de inhoudelijke en bestuurlijke samenhang binnen die gebieden dienen te versterken. De concrete vorm waarin deze samenwerking gestalte krijgt zal per stadsgewest (kunnen) verschillen. Als criterium voor bestuurlijke samen-

werking zal gelden dat er een ondertekende overeenkomst over de ontwikkeling en uitvoering van de bouwlocatie aanwezig moet zijn; dit vereiste is vanaf 1995 (het jaar waarin voor het merendeel van de thans aangewezen groeikernen de taakstelling afloopt) niet alleen van toepassing op de bouwgemeenten, maar evenzeer op de dan nog bestaande groeikernen en geldt zowel bij nieuwe aanwijzingen als bij verlenging van aanwijzingen voor de verfijning.

Slechts in uitzonderingsgevallen zal de bouwopgave zelfstandig uitgevoerd worden. Om deze reden is in het tiende lid van artikel 2.1.2 de mogelijkheid opgenomen ontheffing te verlenen van de voorwaarde dat de gemeente zich bereid heeft verklaard tot bestuurlijke samenwerking binnen het stadsgewest.

Ondanks het feit dat de praktische vormgeving van de samenwerking diverse vormen kan aannemen, zullen in alle gevallen de met de uitvoering van de bouwtaak samenhangende kosten van tijdelijke overcapaciteit aan personeel en voorzieningen, voorzover die niet worden gedekt uit de grondexploitatie, ten laste van de individuele bouwgemeenten blijven komen. De voorzieningen (sociaal-culturele, gemeentelijke diensten, scholen enz.) op en ten behoeve van de lokatie, voorzover deze zich op het grondgebied van de bouwgemeente bevinden, worden immers door de bouwgemeente geëxploiteerd en niet door het samenwerkingsverband. Ook in de nota Bestuur op niveau 2 (Kamerstukken II 1990/91, 21 062, nr. 7) wordt niet voorzien dat stedelijke gebiedsautoriteiten zelf gemeentelijke voorzieningen exploiteren.

Een tweede aantekening bij de vergelijkbaarheid tussen bouwgemeenten en groeikernen is het verschil in ligging ten opzichte van de centrale stad. Dit zou impliceren dat bouwgemeenten – vanwege hun geringere afstand tot de centrale stad – meer zouden kunnen leunen op voorzieningen aldaar en minder kosten zouden hoeven te maken voor «eigen» voorzieningen. Echter de omvang van de woningbouw – 5000 woningen of meer – voor de bouwgemeenten is dusdanig dat deze redenering uitsluitend opgaat voor (groot)stedelijke voorzieningen van de centrale stad en niet voor buurt-, wijk- en gemeentelijke voorzieningen, waarvoor de centrale stad geen alternatieven biedt. Deze situatie gold overigens ook tot op heden voor sommige groeikernen, gelegen aan de rand van centrale steden. Deze groeikernen hebben geen afwijkende behandeling gekregen. Ondanks deze kanttekening bij de vergelijkbaarheid tussen groeikernen en bouwgemeenten lijkt het ons gerechtvaardigd het regime van voorwaarden en honorering dat wij ten aanzien van groeikernen hanteren ook van toepassing te doen zijn op de bouwgemeenten.

3. Financiële gevolgen

De omvang van de uitkeringen op grond van de verfijning groeikernen bedraagt over 1989 en 1990 ongeveer f 75 miljoen per jaar. Door de voorgenomen uitbreiding van de verfijning met de bouwgemeenten zal dit bedrag, na een aanvankelijke daling als gevolg van aflopende taakstellingen van thans aangewezen groeikernen, vanaf 1995 grosso modo op dit niveau blijven. Bij deze raming wordt uitgegaan van de huidige gemeentelijke indelingen. De uitkeringen aan de bouwgemeenten worden dus opgevangen uit de te voorziene daling in de uitkeringen aan de huidige groeikernen. Geconstateerd kan worden dat een herindeling van Vleuten-De Meern en Wateringen tot aanmerkelijk lagere verfijningsuitkeringen zou leiden.

4. Adviezen van de Raad voor de gemeentefinanciën

Bij brief van 21 augustus 1991, kenmerk fip 91/655, heeft de Staatssecretaris van Financiën, mede namens de Staatssecretarissen van Binnenlandse Zaken en van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, aan de Raad voor de gemeentefinanciën (hierna: de Raad) advies gevraagd over een eventuele herziening van de verfijning. Deze adviesaanvraag betrof de hoofdlijnen van de voorgenomen aanpassing en nog niet de concrete uitwerking in een wijziging van het verfijningsbesluit. In zijn advies van 2 oktober 1991, kenmerk 108032 Rgf 223/37, reageert de Raad op deze adviesaanvraag. Bij brief van 25 oktober 1991, kenmerk fip 91/821, is de Raad om advies gevraagd over de concrete wijzigingen van de verfijning. In zijn brief van 21 november 1991, kenmerk 110316 Rgf 223/41, reageert de Raad op deze tweede adviesaanvraag.

In het advies van 21 november 1991 betreft de Raad tevens de punten die hij in zijn advies van 2 oktober 1991 aan de orde heeft gesteld. Uit redactionele overwegingen geven wij er de voorkeur aan in deze paragraaf uit te gaan van het advies van 21 november 1991.

Het advies van de Raad bevat drie hoofdpunten:

- a. de Raad bepleit de verfijning aan te merken als een tijdelijke verfijning;
- b. de Raad bepleit voor de bouwgemeenten een lager uitkeringsbedrag dan geldt voor de groeikernen;
- c. de Raad stelt voor in de regeling ook voor individuele gemeenten het absolute minimum van 600 woningen per jaar te handhaven.

Per onderwerp wordt in het navolgende gereageerd op hetgeen door de Raad naar voren wordt gebracht.

ad (1) standpunt Raad

De Raad is van mening dat voor de meest wenselijke structuur van een (eventuele) verfijning groeikernen c.a. het best de huidige evaluatie van de Financiële-Verhoudingswet 1984 zou kunnen worden afgewacht: omdat echter op korte termijn een oplossing voor de groeikernen en bouwgemeenten nodig is, kan de Raad, in afwachting van de evaluatie, akkoord gaan met een *tijdelijke* verfijning groeikernen en bouwgemeenten. De Raad merkt daarbij op dat de evaluatie van de Financiële-Verhoudingswet 1984 er toe kan leiden dat de gewichten van bepaalde verdeelmaatstaven in de toekomst aanpassing verdienen. Het is niet uitgesloten dat als gevolg daarvan de financiële positie van de bouwgemeenten zodanig verandert dat de verfijning moet worden aangepast om de desbetreffende gemeenten in de relatief gelijke positie te houden. In die zin spreekt de Raad over een tijdelijke verfijning zonder de bedoeling te hebben deze gemeenten in een grotere onzekerheid te laten dan alle andere gemeenten.

reactie

Wij zijn het met de Raad eens dat de evaluatie van de Financiële-Verhoudingswet 1984 er toe kan leiden dat de verdeelsystematiek van de algemene uitkering beter afgestemd raakt op de kosten verbonden aan snelle groei van een gemeente. Als die situatie zich blijkt voor te doen zullen wij niet schromen om passende maatregelen voor te stellen. De evaluatie van de Financiële-Verhoudingswet 1984 kan echter ook op andere verfijningen dan de verfijning bouwgemeenten van invloed zijn. Het komt ons echter niet juist voor om alle verfijningen waarop deze constatering van toepassing is als tijdelijk aan te merken. Daaraan is het risico verbonden dat een verfijning die bij die methodiek niet als tijdelijk wordt aangemerkt door de gemeenten die daarvoor in aanmerking komen als onaantastbaar zal worden beschouwd, hetgeen (na afloop van

de evaluatie) onterecht kan blijken. Wij merken bovendien nog op dat in de systematiek van het Besluit verfijningen algemene uitkering 1984 het begrip «tijdelijke verfijning» in hoofdzaak betrekking heeft op die verfijningen die aan het einde van het invoeringstraject van de FVW 1984 (dus met ingang van 1993) niet meer van toepassing zullen zijn. Als de verfijning bouwgemeenten als tijdelijke verfijning zou worden aange-merkt zou daarvan de suggestie uitgaan dat dit ook voor de verfijning bouwgemeenten geldt.

ad (2) standpunt Raad

Ten aanzien van het door de Raad bepleite lagere uitkeringsbedrag voor bouwgemeenten merkt de Raad op dat ook hij streeft naar een objectieve verdeling gebaseerd op kwantitatieve gegevens. De ervaring heeft echter geleerd dat die mate van perfectie niet altijd mogelijk is en dat gedeeltelijk moet worden teruggevallen op kwalitatieve redeneringen die een verdelingsvoorstel in hoge mate plausibel maken. De Raad komt op kwalitatieve gronden tot het standpunt dat de extra-lasten voor bouwgemeenten lager zullen zijn dan bij de (verderaf gelegen) groei-kernen. De Raad constateert dat de door ons gehanteerde redenering ook uit gaat van een bepaalde plausibiliteit die de Raad echter niet vermag te overtuigen.

reactie

Wij zijn het eens met de analyse van de Raad ten aanzien van de rol die de plausibiliteit speelt bij verdelingsvoorstellen. We constateren met een zekere spijt dat onze argumentatie de Raad niet heeft vermogen te overtuigen.

ad (3) standpunt Raad

Over de concrete wijzigingen van de verfijning heeft de Raad het volgende commentaar. Bij het relatieve toelatingscriterium bij de gemeenten met 0-20 000 woningen is de vereiste gemiddelde jaarlijkse woningbouwopgave alleen nog 3% en is het absolute minimum van 600 woningen vervallen. De Raad merkt op dat de financiële verhouding Rijk/gemeenten zich richt op individuele gemeenten. Een verfijning is alleen toelaatbaar indien de desbetreffende gemeente ten opzichte van andere gemeenten vanwege een bepaald kenmerk in een bijzondere negatieve positie verkeert. Doordat de bouwlokatie zich over het grondgebied van meer gemeenten kan uitstrekken, is het mogelijk dat een gemeente een jaarproductie moet of mag realiseren die niet veel afwijkt van de bouwproductie van andere gemeenten of van de bouwproductie die de desbetreffende gemeente ook zonder aanwijzing zou realiseren. In een dergelijke situatie is het niet toelaatbaar deze gemeente onder de verfijning te brengen. Dat is slechts toegestaan indien de productie zeer hoog moet zijn. Daarom pleit de Raad ervoor de absolute drempel ook op individuele gemeenten van toepassing te verklaren.

reactie

Het niet meer opnemen van het absolute minimum van 600 woningen per jaar bij de gemeenten met 0-20 000 woningen kan er – zoals de Raad analyseert – inderdaad toe leiden dat een gemeente met een bescheiden bouwopgave voor de verfijning in aanmerking komt. Dat is het geval als een gemeente slechts een gering aandeel in een gezamenlijke bouwopgave heeft. Er is evenwel ook een situatie denkbaar waarbij een grote bouwlokatie nagenoeg volledig op het grondgebied van één gemeente wordt gerealiseerd. De desbetreffende gemeente kan, bij hantering van de door de Raad bepleite ondergrens, door een bescheiden aandeel in de bouwopgave van de buurgemeente buiten de verfijning vallen. Dit is in onze ogen een ongewenste situatie. Wij zien

derhalve geen reden het absolute minimum van 600 woningen per jaar bij de gemeenten met 0-20 000 woningen te handhaven.

5. Deregulering

De voorgestelde wijziging van de verfijning groeikernen houdt een uitbreiding van de werkingssfeer van de verfijning in. De voorgestelde uitbreiding leidt niet tot een wijziging van de bestaande procedures en levert uit dereguleringsoogpunt geen bezwaren op.

6. Artikelsgewijze toelichting

Artikel I

A, B en C

Uit redactionele overwegingen hebben wij er de voorkeur aan gegeven het begrip «gemeenten met een omvangrijke opgave ten aanzien van woningbouw» te introduceren. De wijzigingen onder A, B en C vloeien hieruit voort.

D en E

Zoals in artikel II, eerste lid, is opgenomen is de wijziging van de verfijning van toepassing op aanwijzingen tot gemeente met een omvangrijke opgave ten aanzien van woningbouw dan wel verlengingen van een dergelijke aanwijzing die na 31 december 1992 tot stand komen. Het derde lid van artikel 2.1.1 alsmede artikel 2.1.2 kunnen logischerwijs niet van toepassing zijn op die aanwijzingen en kunnen dus vervallen. In artikel II, tweede lid, is opgenomen dat de genoemde bepalingen wel van kracht blijven op de «oude» aanwijzingen.

F

eerste, tweede, derde, vierde, vijfde, zesde en zevende lid

Met de totstandkoming van de beschikking tot aanwijzing of verlenging van gemeenten voor de verfijning is veelal een geruime tijd gemoeid. Dit hangt mede samen met de complexiteit van de procedure. Een nadeel daarvan is de langdurige onzekerheid bij de betrokkenen. De bepalingen in het eerste tot en met het zevende lid leiden tot een stroomlijning van de procedures. Doordat alle partijen aan een termijn worden gebonden wordt ook vastgelegd dat de procedure niet behoeft te stagneren als een van de partijen (zoals in het verleden incidenteel wel is voorgekomen) niet reageert op de ontwerpbeschikking. De opgenomen termijnen zijn gelijk aan de termijnen die gelden bij de behandeling van een verzoek van een gemeente om aanvullende steun zoals bedoeld in artikel 12 van de Financiële-Verhoudingswet 1984.

Met de verfijning is voor individuele gemeenten veelal een relatief omvangrijk bedrag gemoeid. Uit een oogpunt van slagvaardigheid hebben we er, conform de bestaande praktijk, voor gekozen de aanwijzing bij beschikking te doen plaatsvinden, waarbij de gemeente, gedeputeerde staten en de Raad voor de gemeentefinanciën in de procedure worden betrokken. Aan het intrekken van de verfijning zijn, voor de betrokken gemeente, vergaande financiële gevolgen verbonden. Vanwege die vergaande gevolgen zal intrekking van de aanwijzing dan ook op dezelfde wijze plaatsvinden als een aanwijzing of verlenging. Hierdoor heeft de gemeente mogelijkheden haar visie daarop bij de diverse acties kenbaar te maken. In de uitvoeringspraktijk tot nu toe is intrekking overigens nog nooit aan de orde geweest.

achtste, negende, tiende en elfde lid

Teneinde duidelijkheid te verschaffen aan alle betrokkenen bevatten deze bepalingen de voorwaarden waaraan moet zijn voldaan alvorens tot aanwijzing kan worden overgegaan. De gestelde criteria ten aanzien van de aantallen te bouwen woningen stemmen inhoudelijk overeen met de criteria die zijn opgenomen in de circulaire die de Staatssecretaris van Financiën, mede namens de Staatssecretarissen van Binnenlandse Zaken en van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, op 19 april 1991, kenmerk fip 91/292, aan de groeikernen heeft gezonden. In de genoemde circulaire wordt bij de relatieve norm voor wat betreft de gemeenten met 0-20 000 woningen uitgegaan van een vereiste opgave van 3%, met een minimum van gemiddeld 600 woningen per jaar. Bij nadere overweging zijn wij tot de conclusie gekomen dat de voor deze groep, naast de procentuele norm, gestelde voorwaarde van «een minimum van gemiddeld 600 woningen per jaar» al gerealiseerd wordt door de zgn. absolute norm (tenminste 6000 woningen in 10 jaar). Om deze reden is de aanvullende voorwaarde niet in het besluit opgenomen.

Artikel II

Het eerste lid regelt dat de nieuwe bepalingen van toepassing zijn op aanwijzingen tot gemeente met een omvangrijke opgave ten aanzien van woningbouw die na 31 december 1992 tot stand komen. De bepaling in het tweede lid strekt er toe vast te leggen dat ten aanzien van de voor die datum tot stand gekomen aanwijzingen de oude bepalingen onverkort van kracht blijven.

In het derde lid wordt geregeld op welke wijze wordt gehandeld bij gemeenten die zijn aangewezen als groeikern op grond van het Besluit zoals dat luidde voor de onderhavige wijziging en die aansluitend op de periode van aanwijzing voldoen aan de voorwaarden voor verlenging van een aanwijzing op grond van het onderhavige Besluit. De bepalingen in het onderhavige Besluit met betrekking tot verlenging van een aanwijzing wijken af van de bepalingen met betrekking tot een (eerste) aanwijzing. Het is daarom van belang vast te leggen of in het geschetste geval de bepalingen met betrekking tot verlenging of met betrekking tot (eerste) aanwijzing van toepassing zijn. Aangezien zowel bij aanwijzing als groeikern als bij aanwijzing als gemeente met een omvangrijke opgave ten aanzien van woningbouw een grote bouwinspanning gerealiseerd dient te worden, ligt het voor de hand een aanwijzing tot groeikern te zien als een voorloper van een aanwijzing tot gemeente met een omvangrijke opgave ten aanzien van woningbouw. Daarom is in artikel II, derde lid, vastgelegd dat de voortzetting van de aanwijzing geldt als een verlenging van de aanwijzing als gemeente met een omvangrijke opgave ten aanzien van woningbouw en dat de bepalingen met betrekking tot een zodanige verlenging van overeenkomstige toepassing zijn.

Artikel III

Op grond van artikel 61, tweede lid, van de Financiële-Verhoudingswet 1984 (Stb. 1983, 650) dient tenminste één maand te zijn gelegen tussen de plaatsing in het Staatsblad en de inwerkingtreding. Artikel III regelt dit.

De Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken,
D. I. J. W. de Graaff-Nauta

De Staatssecretaris van Financiën,
M. J. J. van Amelsvoort